

עגלה ערופה פרק תשיעי סוטה

מה

עין משפט גרי מצוה

א ב מ"י מיעו חל' רחם הלכה א סנה עפ"י ש"י
 ח ג מ"י פ"ג מהלכות
 מהלכות הלכה א וכל' א
 סנה לח"ן קמ"ן
 ט ד מ"י פ"ג מהלכות
 פנהדרין הלכה ב
 י ה מ"י פ"ו מהל' בית
 המדרש הלכה א'
 יא ו מ"י פ"ה מהלכות
 מהלכות עינים הל' א'
 יב א מ"י פ"ה הל' ו'
 יג ח ט מ"י פ"ה פ"ה
 הלכה ב'
 יד י מ"י פ"ה הלכה ד
 עינים
 טו כ מ"י פ"ט מהלכות
 רחם הלכה ב'

מוסף רש"י

בעליל לעיר. נמסר
 לכל שקרוב הוא לעיר ו
 מכל פירות וסוהרו"י.
 נמאן זקן מברא.
 לפנהדרין חק לנשכח
 הגוים שהיה סבר בית
 (ט"ו). אבי פג. מקום
 לפניו מן חומת העיר ודון
 כרושלים לכל דבריו (ט"ו).
 יכול הוא המראתו
 המראה. לרון המזק
 (ט"ו). אילימא דנפוק
 מקצתו. והיו זמון
 שמתן והמרה של נכריהם,
 מח' אר"א מקום גורם,
 חישוב ליה דנפוק ממוס
 דלמח' הק' דנפיקס
 כותיה סבירא לוי (ט"ו).
 שרדך אגן הסנה. מבי
 ודנפוק חמור דמי ממת.
 (ט"ו ט"ז) א"ל ימ"ן מות.
 אם נלקך אחד חק לנשכח,
 אם י"ם שם עפרים ופלה
 כנגד סנהדרין עקב ויאל
 ואם לא אלו יאל וט"ו ד'
 על העיר. על ירושלים,
 וז"ל לקדש החיפוס שמי
 מרות וצ"ב (ט"ו). הר"י
 כגן עזאי בשוקי
 טבריה. וימח' דיחא הוה
 ליה ואחר ליה לתלמידי
 השמח על עמלתי ורבי
 חמת לביב מתחמת לכל
 מי ששאלני כגן עזאי
 שהיה דורש בשוקי טבריה
 ולא היה בימי מוקד הריס
 כמתו (ט"ו) כס וט"ו.
 אחר דבא' כי כיה דיחא
 דשמייה היו גבול למתק
 הכי הריע פתח ומתק
 להשיב לשאל' דבר מורה
 כגן עזאי שהיה דר טבריה
 שהיה מרף ודרכו ואחר
 (בכורות כ"ה) כל ממני
 ישראל לפני קליפת השם
 מן מן הקה' היה (ט"ו)
 לו: הריי משכח
 מתקומי שלי דרשן ויקי,
 כגן עזאי שהיה משכח
 בשוקי טבריה דמתעל כן
 עזאי אמר כל חמתי ישראל
 לפני קליפת השם (ט"ו)
 י"ז

דהדר רבייה: לשכחת קמה. שאם שכח וזית אחת לקדור קאי עלה
 בלא תשוב לקחתו ודברים כן והכי משמע ושכחת עומר או ושכחת בשדה:
 נפקא לכו. מנשךר ושכחת קרי ביה ששכח את קלת שדה: שלטו
 עומרין לפוך שדה חבירו. ששכח הרות והרימה את העומרין מן
 הארץ והליפתן לתוך שדה חבירו
 ושכחן כפכור שליטן שלו נפקא מנשךר
 ולא בשדה חבירך דלא הוה שכתה:
 ורפג. מיעוטא דשדה חבירו נפקא
 להו מדוהו ליה למכתב כי תקלור
 קלירך בשדה ושכחת וכתיב בשךר:
 לפי עומרין לפוך שדה. (א) שיהו
 מוטלים על גבי אבן או עמוד או וז
 על וז: פרט לשלטו. וקא סלקא
 דעתך לפי ממש על גבי אבן או על
 גבי עמוד: וליתעמין לפוך שדה
 חבירו. לפי על גבי אבן הוא דקא שדה
 אכל מונחיס לא מיעט והא בשךר
 כתיב אלנה הא דקאמר לפי לאו דוקא
 לפי על סוס דכר קאמר דלפי' מונחיס
 על גבי קרקע נמי קאמר אלו שכתה
 והא דקאמר לפי דלא משכחת עומרין
 לתוך שדה חבירו אלנה לפי שדהו
 משפתן על הארץ ומכילתן לטס:
 משתקין בו לכוליה לעיר. לפי
 השמח דלורחא דמימתא נקט ולא
 דוקא: וכן כיה. ומו לא הוי שכתה
 דנעינן שוח מעיקרו כדלמך כ"מ
 כפרק קמא (דף י"א): מפני שהוא
 כליף. שהוא פטור על ששתוק בו
 כאלו היה עובדו קף מעל הקרקע
 ומונח נדו: הריני כגן עזאי בשוקי
 טבריה. יום אחד היה דעמו ללנה
 אמר הריני כגן עומרין דמתעל מוקן
 להשיב דבר לשאל' כעומק ונמתיח
 כגן עזאי שהיה מרף ודורש בשוקי
 טבריה: שני הללים זה על גבי זה.
 והאחד משוך להלן מחבירו מעט
 ואם ממדו מזה יקרב לעיר אחת ואם
 ולא מוס מורד כו'. והי' דמיבעיא
 ליה נמי או דלמח מין כמניו לא הו
 עמון מין כמניו לא הו כף ומשניהם
 מודד אלנה שהוא ככלל אלו:
 תניתיה

באילן: לימא מתניתין ר' יהודה היא ולא רבנן דתניא ושכחת עומר בשדה פרט לממון דרבי יהודה
 והכ"א בשדה ירבות את הממון אמר רב אפי' תימא רבנן *הכא מענייניה דקרא התם מענייניה
 דקרא (ב) דכתיב *כי ימצא חלל היכא דמשתכח באדמה פרט לממון והתם מענייניה דקרא דכתיב כי
 תקצור קצירך בשדה ושכחת עומר שכחה דומיא דקציר מה קציר בגלוי אף שכחה בגלוי כתב רחמנא
 בשדה לרבות את הממון לרבי יהודה נמי תיפוק ליה משכחה דומיא דקציר אין הכי נמי ואלא בשדה
 למה לי מיבעי ליה ירבות שכחת קמה ורבנן שכחת קמה מנא להו נפקא להו מבי תקצור קצירך
 בשךר (ג) ור' יהודה מיבעי ליה לכדרכי אבהו אמר ר' אלעזר דאמר רבי אבהו אמר ר"א *פרט לשצפו
 עומרין לתוך שדה חבירו ורבנן מבשרה בשךר ור' יהודה כשרה בשךר לא משמע ליה בעי ר' ירמיה
 *צפו עומרין לתוך שדהו מזה אויר שדה חבירו דמי או לאו כשרה דמי *א"ל רב כונא לרב פפי ואמרי
 לה רב כונא לרב זביר תפשוט ליה מרבי אבהו *א"ר אלעזר דאמר פרט לשצפו עומרין לתוך שדה
 חבירו דחבירו אין לתוך שדהו לא ולישמעך לתוך שדה חבירו צפו אין מונחין לא והא בעינן
 בשךר וליכא אלא לתוך שדה חבירו ואפילו מונחין והאי דקאמר צפו דלא משכחת לה אלא בצפו
 תא שמע *עומר שהחזיק בו להוליכו לעיר והניחו על גבי חבירו ושכחו התחתון שכחה והעליון אינו
 שכחה רבי שמעון בן יהודה אמר משום רבי שמעון שניהם אינן שכחה התחתון מפני שהוא ממון
 והעליון מפני שהוא צף עד כאן לא פליגי אלא בתחתון אבל בעליון דרבי הכל לא הואי שכחה שאני
 התם כיון דאחזיק ביה זכה ביה אי הכי מאי איריא על גבי חבירו אפילו בשדה נמי אין הכי נמי
 והאי דקתני על גבי חבירו משום תחתון והוא מפני שהוא צף קאמר אימא מפני שזהו כזה אמר אביי
 *הריני כגן עזאי בשוקי טבריה אמר ליה ההוא מדרבנן לאבי שני הללים זה על גבי זה מהדין הוא
 מורד מין כמניו ומין כמניו לא הו צף *ומעליון מורד או דלמח מין כמניו הו צף ומין כמניו לא הו
 ממון ומתחתון מורד או דלמח מין כמניו הו צף ולא מתחתון מורד ולא מעליון מורד *א"ל
 תניתיה

ו"ו דושפטיך דרש ר' יהודה למנינא להביא עוד שנים: בעליל
 לעיר. כמגולה ופשוט שאין עיר קרובה כו': מפני. דלא קמני מלך
 וכהן גדול דלא כר' אליעזר בן יעקב: אי כרבי יהודה. חמשה אי
 כרבי שמעון ששלה ולא בעי כולה סנהדרין: מאלן וקן ממלא *לכ"ד
 הגדול שאינו נעשה ממלא אלף כ"ד
 של שבעים ואחד כדילף כפרק קמא
 דסנהדרין (ט) אבי פלגי. כל שהוא
 בתוך היקף העליון של ירושלים קרוי
 כי פלגי. ולי נראה שהוא לשון מנייה
 כמו שקרין יגלגל' של עיר כמו
 חמור וזית פלגי (כ"מ דף ט.)
 כשטודורו"א בית ראש של אספר
 קורין כן: והמרה עליהן. כלומר על
 מה שאל מהם שם ואמרו לו ההלכה
 הלא לעירו והורה לעשות כדרך
 שהיא מורה כמחילה דהוה ליה
 ממלא על פיהם: הפקוס. המימד
 למשפט והוא לשכת הגזית: דנפיק
 מנייהו כמא. לבי פלגי דליתעמין
 לנשמועין דפטור משום טעמא
 דמון כ"ד: דלמח הנך דאיכא נוואי
 כוסיפ סבירא לכו. ומהיכא מימי
 לן חויבא דליתעמין קרא למיטריה:
 כרך. זה סנהדרין שישכת נטיכורה
 של א"י: אגן הספר. שמשין כתיב לננה
 עגולה בשורת ישיבתן כדי שיהו
 כולן רואין זה את זה: הסוג.
 כשעור מוג שני חלקים מים ואחד
 יין ואף כאן לרף שישמיר שנים:
 על עיר. על ירושלים: טיח כרב
 יוסף. דאמר רבי אליעזר בן יעקב
 כולה סנהדרין בעי: מפני. דילף
 פרט לעומן רבי יהודה היא: בשדה.
 ושכחת עומר שדה לרבי יהודה
 משמע בשדה על פני השדה ולרבנן
 משמע בתוך השדה: הפס מענייניה
 דקרא. לרבינן למידיהם והכא
 מענייניה דקרא כדלמך דהוה ליה גבי חלל
 כתיב כי ימצא חלל כל היכא דמשכחה
 ואפי' טמון הלך על כרסן כי אחת
 כדלמח למעוטי טמון כל דמדרוש
 היה על פני האדמה דלי לרבינו לא
 אילטרין: אף שכתה בגלוי. והוה
 ממעט טמון ממשמעמא אי לא

הנהרות הב"ח
 (ב) ג"כ הבא מענייניה
 דקרא דכתיב כי ימצא חלל
 כל היכא דמי ותי עומר
 בשדה לא יחשוב לקחתו
 לר' ליתום ואלמנה
 יזיה למען יקרבך י'
 אלהיך בכל מעשה
 דך: הריבס כו' י'
 כי ימצא חלל
 כגאדמא אשר י' אלהיך
 נתן לך לרשות נפל
 בשדה לא נודע מי
 דברו: דברים כ' א

גלוי הש"ס
 נ"ב רבאן הן ולא
 שלוחות. עיין יבמות דף
 ק"א ע"כ מ"ה וקראו לו
 ובערין דף כ ע"א מ"ה
 קרנן: שם הבא מעניי'
 דקרא. ממת דף כ ע"ב
 כפרין דף ל ע"ב:

לעזי רש"י
 צינלי' א צינלי' (א). חומה
 (המקיסה את העיר).
 כשטודורו"א
 [ביבטישורו"א]. אספר